

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 13C/27/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715200740
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Krnáčová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2015:6715200740.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Krnáčovou, v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35807598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná pred súdom Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a** .

Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou súdu dňa 27.9.2012 žiadal žalobca zaviazať žalovaného na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- € a nemajetkovej ujmy vo výške 676,75 € tým, že súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tunajší súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti nerozhodol. Exekučným titulom vo všetkých veciach bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu a preto exekučný súd mal povinnosť zo zákona rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu alebo rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd aj napriek tomu, že ním prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu účastníka konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu rozhodnutia, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Žalobca ďalej tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene, so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Takýto postup hodnotil ako postup v rozpore so zákonom konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ďalej sa odvolával na ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní s tým, že existoval tu právne relevantný exekučný titul a to rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nebolo možné zrušiť pre uplynutie lehoty podľa ustanovenia § 41 Zákona o rozhodcovskom konaní a chýbajúci subjektívny prvok, ktorý vyvoláva právne účinky, avšak z pohľadu exekučného súdu je materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Táto tvorí neodstrániteľnú vadu konania, ku ktorej je povinný ex offo súd prihliadať. Nečinnosť súdu považoval žalobca za neospravedliteľnú, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré by mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty a v ktorej sa žalobca počas tohto konania nachádzal. Vzhľadom k tomu si uplatňoval majetkovú škodu, ktorú vyčíslil a zároveň náhradu nemajetkovej ujmy

v peniazoch, ktorú vypočítal ako alikvotný pomer nároku za každý mesiac omeškania v súčinnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie doktríny Ústavného súdu.

Pôvodne vec bola vedená pod sp. zn. 15C 241/2012 a po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXNcC XXX/XXXX zo dňa 15.10.2012, ktorým nevylúčil zákonnú sudkyňu z prejednávania a rozhodnutia veci a ktoré bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu do vlastných rúk 12.11.2012 a žalovanému 5.11.2012 súd rozhodol uznesením zo dňa 22.2.2013 o spojení veci na spoločné konanie s tým, že vec sa mala ďalej viesť pod sp. zn. 15C 227/2012. Následne na pojednávaní v prejednávanej veci uznesením zo dňa 13.11.2014 súd rozhodol o vylúčení pôvodnej veci vedenej pod sp. zn. 15C 241/2012 na samostatné konanie nakoľko nebolo možné pripojiť exekučný spis na oboznámenie.

Žalovaný zaslal k žalobe písomné vyjadrenie dňa 12.7.2013, ktorým v celom rozsahu považoval žalobu za nedôvodnú a to z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. V prvom rade poukazoval na to, že ide o predčasne uplatnený nárok na tunajšom súde vo všetkých veciach v rámci spojeného konania vzhľadom k tomu, že si neuplatnil žalobca nárok na predbežné prejednanie nároku na náhradu škody. Neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Poukazoval na to, že nie sú splnené podmienky úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody. Pri procesných námietkach poukazoval na to, že žalobca síce uviedol časť dôkazov, ale odkazuje vo všeobecnosti na exekučný spis čím prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať žalobca sám. Uplatňuje si tu nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prieťahov na strane jednej a na druhej strane aj z dôvodu nerozhodnutia súdu v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka prieťahov v konaní v prvom rade zdôraznil žalovaný, že žalobca neuvádza kroky, ktoré by podnikol na odstránenie neželaného stavu. Neuviedol ani po vyžiadaní súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovaného, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. ústavnej sťažnosti. V druhom rade žalovaný mal za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu túto právomoc má predseda súdu alebo Ústavný súd. Ďalej sa vyjadroval žalovaný aj k nesprávnomu úradnému postupu namietaného zo strany žalobcu. Prax poukázala dávnejšie na to, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Povinnosťou vnútroštátneho súdu je z úradnej moci preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy a to v takom rozsahu v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V tejto súvislosti žalovaný poukazoval aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR. Pokiaľ ide o existenciu prieťahov v konaní podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti a že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané buď v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov mal žalovaný za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. K materiálnej škode ako k paušálnej sume uviedli ustanovenie § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., kde sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšky, pričom vyčíslenie škody zo strany žalobcu nie je preukázané, je hypotetické bez preukázania skutočnej škody, ktorá žalobcovi v tejto súvislosti mala vzniknúť. Postup považovali za účelový, kde požadoval žalobca len paušálne sumy za spomínané činnosti. Okrem toho žiadal priznať aj nemajetkovú ujmu s tým, že opätovne žalovaný poukazoval na znenie ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 vyššie

citovaného zákona. Aj v tejto časti považovali nárok za nedôvodný s tým, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že v tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopriíjmových osôb. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Z týchto dôvodov bol toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Z tohto dôvodu považoval žalobu za nedôvodnú a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť.

Tak ako už súd vyššie konštatoval v prejednávanej veci si žalobca uplatňoval náhradu škody a nemajetkovej ujmy pre prietahy v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. EX 8421/2009 voči povinnému D. B., nar. XX.X.XXXX v prospech oprávneného spoločnosti Pohotovosť. Z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Zvolen bolo zistené, že exekúcia je vedená pod sp. zn. 25Er XXX/XXXX. Žiadosť súdneho exekútora bola doručená tunajšiemu súdu 25.9.2009. Výzva vyššieho súdneho úradníka na oprávneného je zo dňa 30.9.2009 a právny zástupca ju prevzal 10.11.2009. Na výzvu zo strany súdu neodpovedal. Následne zaslal súdu 18.11.2009 žiadosť o informácie o stave konania. 16.12.2009 súd konštatuje úradným záznamom, že oprávnený k dnešnému dňu neodpovedal na výzvu súdu zo dňa 30.9.2009. Uznesením zo dňa 28.1.2010 exekúciu zastavil. Na základe odvolania bolo rozhodnutie okresného súdu zrušené. Následne uznesením dňa 20.3.2012 bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia.

Účastníci konania sa na pojednávanie nedostavili. Doručenie mali riadne a na čas vykázané. Právny zástupca žalobcu požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu doručenej žiadosti o prerušenie konania, o ktorej súd rozhodol. Zároveň podľa ustanovenia § 119 O.s.p. bolo oznámené právnomu zástupcovi žalobcu, že sa prejednávať vec bude a nie sú splnené zákonné podmienky pre odročenie pojednávania. Žalovaný súhlasil s prejednaním, rozhodnutím v ich neprítomnosti a ospravedlnil neúčast na pojednávaní. Súd s poukazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal a rozhodol. Vychádzal popritom z listín a podaní doručovaných účastníkmi konania, ako aj z pripojeného exekučného spisu. Pokiaľ žiadal žalobca doplniť dokazovanie znaleckým posudkom, táto žiadosť na doplnenie dokazovania bola z dôvodu nehospodárnosti zamietnutá.

Podľa ustanovenia § 1, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1, písm. d/ vyššie citovaného zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa ods. 2 tohto zákonného ustanovenia pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavným súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 1 citovaného zákona zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ods. 2 a 3 citovaného ustanovenia v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Žalobca si v prejednávanej veci uplatňoval nárok na náhradu škody, ako aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak ako je bližšie špecifikovaná v písomnom podaní. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty. Žalobca v návrhu uvádza, že v exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel platných v dobe od 1.2.2002 do 31.5.2010 exekučný poriadok nerobil rozdiel medzi exekučnými titulmi, preto exekučný súd mal zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. V exekučných konaniach vedených podľa procesných pravidiel účinných od 1.6.2010 do 31.5.2011 sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15-tich dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená iba vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, avšak žalobca disponoval exekučnými titulmi vo forme rozhodcovských rozsudkov, na ktoré sa výnimka podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku o lehote na rozhodnutie nevzťahovala. Len v období od 1.6.2011 už 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatila v prípade ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok.

Zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej zákon o rozhodcovskom konaní) nadobudol účinnosť 1.7.2002. V § 35 zákon o rozhodcovskom konaní ustanovuje, že doručený rozhodcovský

rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Exekučný poriadok v znení účinnom od 1.2.2002 do 31.8.2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1 a 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok, a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.2.2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval od 1.7.2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zákon 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní priznával rozhodcovskému súdu s účinnosťou od 1.7.2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku súdu. V období od 1.7.2002 do 31.5.2010 bolo povinnosťou exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak titulom bol rozhodcovský rozsudok v lehote 15-tich dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až účinnosťou od 1.6.2010 bola v § 44 ods. 2 EP zakotvená výnimka, že lehota 15-tich dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/. Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.9.2005 v § 41 ods. 2, písm. c/ za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d/ vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela exekučného poriadku uskutočnená zákonom č. 102/2011 Z.z. účinná od 1.6.2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vloženie slov rozhodcovských súdov do § 41 ods. 2, písm. d/ iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2, písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z tohto vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 1.7.2002. V období od 1.7.2002 do 31.5.2010 mal exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie rozhodnúť do 15-tich dní od doručenia žiadosti, ale v období od 1.6.2010 naďalej pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť už nebol viazaný lehotou 15-tich dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila v závere, že lehote 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II ÚS 520/2012 zo dňa 10.7.2013, sp. zn. II ÚS 248/2013 zo dňa 25.4.2013 alebo sp. zn. II ÚS 112/2013 zo dňa 13.2.2013).

Ako vyplynulo z pripojených exekučných spisov jednoznačne vyplýva, že vo väčšine exekučných konaní je o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnuté v zákonnej 15-dňovej lehote. Je však potrebné skonštatovať, že 15-dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia je zo strany súdu považovaná za krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu vzhľadom na zložitost' vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súlad s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právny akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide tu o procesný úkon exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonávať (§ 36 ods. 3 EP). V § 44 ods. 2 EP je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie tohto poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má zo zákona povinnosť pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne aj materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a musí byť zrejme, že nárok, ktorého vymoženiu sa oprávnený domáha nie je objektívne nemožný, neodporuje zákonu, neobchádza ho a nie je v rozpore s dobrými mravmi. Preto nie je možné vychádzať len z obsahu predloženého rozhodcovského rozsudku a bol oprávnený exekučný súd vyžiadať si od účastníkov konania alebo od tretích osôb predloženie listín, prípadne aj celého spisového materiálu, ktoré sú

podľa posúdenia súdu relevantné a nevyhnutné z hľadiska jeho rozhodovacej činnosti. Tak bolo aj v prípade dvoch exekučných konaní kedy nebolo vydané poverenie v 15-dňovej lehote. Navyše sa jednalo o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tak ako to už vyššie bolo konštatované po 1.6.2010, kde súd robil úkony smerujúce k objasneniu rozpornosti listín predložených účastníkmi konania. Vzhľadom k tomu súd konštatoval, že o žiadostiach súdneho exekútora nebolo rozhodované so zbytočnými prieťahmi a ani v jednom exekučnom spise nie je možné konanie exekučného súdu hodnotiť ako konanie s prieťahmi a nesprávny úradný postup preukázaný zo strany exekučného súdu nebol. Ak teda nebol preukázaný prvý základný predpoklad vzniku škody a to žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup nebolo potrebné skúmať ďalej existenciu ďalších predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle žalobného návrhu žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórných predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu a v súlade so zásadou hospodárnosti sa súd preto ďalej nezaoberal priznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Navyše ohľadne žalobcu tvrdeného prieťahu sa nevedlo tak ako je na to poukazované v ustanovení § 9 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci disciplinárne, či iné konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní a nerozhodoval ani Ústavný súd alebo Európsky súd pre ľudské práva. Súd z týchto dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol.

V závere žaloby žalobca žiadal najprv o veci rozhodnúť medzitýmym rozsudkom v súlade s ustanovením § 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že neboli splnené dôvody pre postup v súlade s ustanovením § 152 ods. 2 O.s.p. na rozhodnutie medzitýmym rozsudkom o zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorá mala vzniknúť žalobcovi, nakoľko súd po prehodnotení a oboznámení sa so žalobami a exekučnými spismi dospel k záveru, že nie sú dané dôvody pre vznik zodpovednosti štátu za škodu s poukazom už na vyššie konštatované. Pre úplnosť je potrebné dodať, že bolo rozhodnuté rozsudkom a preto nie je potrebné rozhodovať zvlášť o návrhu žalobcu na vydanie medzitýmneho rozsudku.

O trovách konania súd rozhodoval s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný náhradu trov konania nebola priznaná, nakoľko nepožadoval náhradu žiadnych trov.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v 2 vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta O. s. p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O. s. p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O. s. p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., t. j.

1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania

- 3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
 - 4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
 - 5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
 - 6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
 - 7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
 - 8) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
 - 9) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali,
 - 10) bol odvolacím súdom schválený zmier
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), t. j.
- 1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
 - 2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
 - 3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p.,
 - 4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).